

Hà Nội Bây Giờ Ăn Gì Cũng... Mát Ngon

Đỗ Duy Ngọc

Hà Nội bây giờ ăn gì cũng... mát ngon. Đặc biệt đi ăn ở quán Hà Nội tuyệt đối đừng bao giờ đi vệ sinh, bởi đã vào đấy đi ra thì không thể ăn tiếp được vì nhà vệ sinh quá xá bẩn, bẩn tới phát khiếp.

Hầu hết món ăn ngon Hà Nội tập trung ở phố cổ, mà nhà ở phố cổ thì bé tẻo teo, thế nên hàng quán bày bán đầy vỉa hè, muốn ăn thì ngồi ngay đường đi, ghế thấp lè tè, toàn ghế nhựa. Món ăn cũng bày tràn ra đường mặc cho bụi đường và vi trùng ô ạt, mà Hà Nội nổi tiếng là thành phố ô nhiễm bậc nhất cho nên thức ăn cũng thế thôi.

Ra Hà Nội tìm món ăn ngon của một thời trong vãn của Thạch Lam, của Vũ Bằng và cả ông Nguyễn Tuân, những người được cho là sành ăn, thế nhưng khi thấy mọi người chen chúc ở vỉa hè và món ăn bày tràn cả lề đường thì ngại ngùng. Cũng có một số quán bán trong nhà,

nhưng chật chội và bẩn, muống dưa nhầy nhựa cả mỡ. Căn nhà ám khói và tràn giấy lau bay như bướm, trắng cả sàn. Chủ tiệm và người phục vụ có lẽ đất khách quá nên chẳng cần lịch sự với khách, trả lời cứ nhảm nha nhảm nhăng. Chủ và tớ nhể nhại mờ hôi cứ thế mà bung bê.

Đặc biệt đi ăn ở quán Hà Nội tuyệt đối đừng bao giờ đi vệ sinh, bởi đã vào đấy đi ra thì không thể ăn tiếp được vì nhà vệ sinh quá xá bẩn, bẩn tới phát khiếp. Một lần vào phở Thìn ở Phố Lò Đúc, ngồi một lát chẳng thấy ai hỏi mà quán thì nóng hầm hập, người chen chúc, bàn ăn là một dãy dài, ngồi chung chạ nhau. Đợi một hồi thấy chả có ai hỏi dù đã ra dấu nhiều lần với người phục vụ, nhưng các cậu ấy cứ tăng lơ. Ông khách ngồi chung bàn thấy thế mới bảo:

"Ra ngoài kia gọi phở và trả tiền thì nó mới bung vào."

À ra thế. Gọi mấy bát phở, bảo chín, gầu, cậu phục vụ lắc đầu: Ở đây chỉ có một món tái lăn, một bát 60.000 đồng. Tô phở bung vào, thử một muống nước lèo, đầy bột ngọt, thế là chỉ ăn được một vệt. Nhìn lui, một cặp vợ chồng trẻ và đứa con đang đứng chờ ngay sau lưng, đành đứng dậy, ở đây không bán nước uống, thôi thì để miệng nham nháp bột ngọt mà đi ra. Người ta bảo **phở Bát Đàn** ngon, tui lại không thích quán đó, dù có ngon, bởi cái kiểu cầm tô xếp hàng và thái độ khinh khi khách của tên lùn mức phở là tui không chịu được. Lại nghe phở Dư, phở Sướng, phở Hàng Da.. ăn cũng được lắm, thuê xe đi ngang lại không dám vào vì quán nào cũng

chen chúc, chỗ nào cũng chật chội.

Không ăn phở thì ăn bánh cuốn, nghe bảo ở Hàng Gà có bánh cuốn ngon, chợt nhớ cô bạn nhắn bảo ở phố Hàng Cót có quán bánh cuốn ăn được lắm, hí hửng lộn về, gọi một đĩa, thất vọng. Chạy qua Thanh Vân ở Hàng Gà, quán sạch sẽ, có quầy thu tiền ở cửa. Được giới thiệu combo gồm đĩa bánh cuốn và hai miếng chả cắt xéo giá 60.000 đồng. Gọi ngay rồi cũng đành bỏ vì không ngon, có lẽ khẩu vị của tui khác chăng? Tui bị cái tật là cảm thấy không ngon là bỏ, không ăn. Thà nhịn đói chứ không chịu ăn dở.

Đành kêu cuộc xe trở về khách sạn. Đi ngang hàng quán bún, miến, cháo, gà, vịt, ngan, bún thang, bún ốc, chân gà, lòng lợn, cua, ốc, giò, nộm, chả cá... đầy phố, nhưng thấy quán chiếm chật vỉa hè đành nhịn mà đi. Một tối đi ăn bún chả gần khách sạn đang ở, đương nhiên là ngồi vỉa hè, đang ăn chợt thấy trước mặt, chị giúp việc rửa tô bằng cách nhúng vào một xô nước lợn cợn bún và rau, rồi cầm một cái khăn đã ngả màu theo tháng năm lau quanh, sắp thành chồng. Nhìn thế, tui nhợn, không ăn tiếp được.

Buổi sáng thức sớm, anh bạn người Hà Nội đem xe chở đi về **làng Ước Lễ**, nơi còn có cái cổng làng chụp hình. Anh bảo ghé Lý Thường Kiệt mua mấy gói xôi xéo ăn sáng, theo anh, đây là nơi bán xôi ngon nhất Hà

thành. Tới nơi, thấy xôi, hành phi, giò chả để ngay dưới đất trên lối đi của người đi bộ, không sạp, không bàn ghế là đã thấy oải. Có ngon cũng thành dở.

Hà Nội vẫn có nhà hàng lịch sự và vệ sinh, nhưng người Hà Nội bảo rằng các món ăn ở đó không ngon, không đúng chất Hà Nội. Ăn ở các nơi đó là chưa thưởng thức được món ăn Hà Nội và chứng tỏ là không biết ăn.

Làng Ước Lễ

Có lẽ Hà Nội là nơi có nhiều quán lề đường nhất và cũng có lẽ đó là phong cách ẩm thực của người Hà Nội. Tui ra Hà Nội rất nhiều lần từ thập niên 90 đến nay, nhận thấy cung cách mua bán hàng ăn ở Hà Nội không đổi mà ngày càng xô bồ và nhếch nhác hơn.

Đỗ Duy Ngọc